

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: X
se sídlem X
zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2021, č. j. 212/2020-190-TAXI/3,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 22. 2. 2021, č. j. 212/2020-190-TAXI/3, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 11 228 Kč, a to do rukou zástupce žalobce Mgr. Ing. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 7. 3. 2018, č. j. MHMP 379322/2018. Podle výsledného znění výroků byl žalobce shledán

Shodu s prvopisem potvrzuje:

vinným ze spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě [pozn. od 1. 8. 2022 se jedná o skutkovou podstatu uvedenou pod písm. j) téhož ustanovení], kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 14. 2. 2017 od 13:00 hod. do 13:11 hod. na trase nám. Winstona Churchilla 1938/4, 120 00 Praha 3 – ul. Na Pankráci 32-40, 140 00 Praha 4, provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky Škoda Fabia specifikované státní poznávací značky, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby. Za spáchání tohoto přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 75 000 Kč podle § 35 odst. 6 písm. b) zákona o silniční dopravě.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodě žalobce označil za nezákonný exekutorský zápis č. 091 EZ 07/17 ze dne 15. 2. 2017 pořízený exekutorskou kandidátkou pověřenou soudní exekutorkou, který sloužil jako jediný důkaz ve správním řízení. Žalobce již ve správním řízení zpochybňoval provedení přepravy způsobem uvedeným v exekutorském zápisu a současně rozporoval i jeho objektivnost, přičemž navrhoval provedení výsledku řidiče vozidla. Jestliže bylo napadené rozhodnutí vydáno výlučně na základě nezákonného důkazu, pak nemůže obstát, neboť správní orgány porušily povinnost dostatečně zjistit skutečný stav věci ve smyslu § 3 správního řádu.
3. Žalobce namítal, že exekutorský zápis byl pořízen v rozporu s pravomocí exekutora, neboť jeho předmětem bylo osvědčení skutečností, které byly vyvolány samotnou exekutorskou kandidátkou. Ta v aplikaci Uber vytvořila poptávku přepravy pod smyšleným jménem „Tomáš Uhradil“. Žalobce odkázal na § 77 zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, podle kterého není exekutorský kandidát oprávněn k osvědčení skutečností, které sám zastřeným jednáním vyvolá. Takový exekutorský zápis nemůže být považován za objektivní. Je nezbytné trvat na tom, aby exekutorský kandidát při osvědčování skutkového děje podle § 77 exekučního řádu vystupoval prostřednictvím svých účtů a své identity, nikoli smyšlené identity, jako tomu bylo v nynějším případě.
4. Vadu exekutorského zápisu žalobce spatřoval dále ve skutečnosti, že nedošlo ke ztotožnění řidiče, který přepravu provedl, a není uvedena identifikace dalšího cestujícího. Na základě toho vyjádřil žalobce pochybnosti o tom, zda byla přeprava poskytnuta exekutorské kandidátce, nebo Tomáši Uhradilovi.
5. Dále žalobce namítal, že exekutorský zápis účelově obchází institut svědecké výpovědi a podstatu provádění veřejné kontroly.
6. Žalobce se rovněž domníval, že exekutorským zápisem došlo k zachycení projevů a osobních údajů druhých osob bez jejich vědomí, což je možné pouze na základě předchozího povolení soudu formou příslušných zákonných institutů. Odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2006, sp. zn. I. ÚS 191/05, jehož závěry aplikoval i na nynější situaci.
7. Žalobce nesouhlasil s tím, že exekutorský zápis je v tomto případě veřejnou listinou nadanou presumpcí správnosti podle § 53 odst. 3 správního řádu a § 567 občanského zákoníku, jak tvrdil žalovaný, a že nebyly dány důvody pro zpochybnění popisu skutkového děje. Dále žalobce uvedl, že exekutorský zápis neosvědčoval skutečnosti, kterými mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

V přestupkovém řízení nebyly prokazovány žádné nároky, neboť otázka spáchání přestupku nezávisí na uplatnění nároku státu vůči pachateli. Žalovaným odkazovaná judikatura Městského soudu v Praze se týkala jiných skutkových okolností, ve kterých osvědčované skutečnosti nebyly vyvolány jednáním exekutorského kandidáta, na rozdíl od nynějšího případu.

8. Ve druhém žalobním bodě žalobce brojil proti výši uložené sankci, kterou považoval za nezákonnou, neboť žalovaný nepřihlédl k majetkovým a osobním poměrům podnikající fyzické osoby žalobce. Dle žalobce je výčet uvedený v § 37 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), pouze demonstrativní, a proto měl žalovaný k majetkovým a osobním poměrům přihlížet spolu s korektivem likvidační pokuty. Žalovaný nerespektoval závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, podle kterých v případě neposkytnutí součinnosti účastníka ohledně informací o jeho osobních poměrech je nezbytné postupovat do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle § 68 odst. 4 trestního zákoníku. Žalovaný si měl obstarat podklady z veřejně dostupných rejstříků a na jejich základě měl provést odhad majetkových poměrů pachatele. Nesplněním své povinnosti žalovaný porušil princip individualizace trestu, neboť nevysvětlil, jaké konkrétní skutečnosti vzal v potaz a proč byla pokuta uložena v konkrétní výši.
9. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že pro zmírnění negativních dopadů výše uložené pokuty je případné rozložit ji na splátky, měl tak učinit rovnou v napadeném rozhodnutí a měl také stanovit výši splátky pokuty s přihlédnutím k majetkovým a osobním poměrům žalobce. Tím, že žalovaný takto neučinil, zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
10. Žalobce se dále domníval, že délka správního řízení měla být zohledněna při stanovení výše uložené pokuty. Tím, že bylo pravomocné rozhodnutí vydáno po 4 letech od spáchání přestupku, měly správní orgány zatížit řízení zjevně nepřiměřenou délkou řízení, čímž mělo být porušeno právo žalobce na spravedlivý proces a projednání věci v přiměřené době. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3300/2013, a ze dne 10. 3. 2011, sp. zn. 30 Cdo 2743/2009. Přestupkové řízení je pokládáno za řízení týkající se trestního obvinění ve smyslu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, což vyplývá například z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (věc Lauko proti Slovensku ze dne 2. 9. 1998, stížnost č. 26138/95, a věc Kadubec proti Slovensku ze dne 2. 9. 1998, stížnost č. 27061/95) i z nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 82/07. Ve smyslu nálezu Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04, je správní orgán povinen výslovně posoudit vliv překročení zákonné lhůty k vydání rozhodnutí a délky takového překročení. Žalobce dále požadoval, aby takové posouzení bylo provedeno s ohledem na § 39 odst. 3 trestního zákoníku.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

11. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
12. K námitce prvního žalobního bodu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se totožnou námitkou zabýval. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č. j. 1 Afs 60/2009-119, podle kterého je zásahem do práva na respektování soukromého života taxikáře pořízení audiovizuálního záznamu uvnitř vozidla, v nynějším případě však k pořízení audiovizuálního záznamu nedošlo, a

Shodu s prvopisem potvrzuje:

proto není možné závěry uvedeného rozsudku aplikovat na nynější případ. Naopak Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 121/2017-39, a ze dne 24. 7. 2020, č. j. 5 A 84/2017-62, připustil možnost pořízení exekutorského zápisu o skutečnosti, ve které je spatřováno porušení zákona. Žalovaný nadto nevycházel pouze z textu exekutorského zápisu, ale taktéž z příložené fotodokumentace a zjištění z vlastní činnosti. Na základě těchto podkladů prvostupňový správní orgán i žalovaný dovodili, že vozidlem byla provedena přeprava formou taxislužby.

13. Žalovaný nespatořoval vadu exekutorského zápisu spočívající v tom, že si exekutorská kandidátka objednala přepravu prostřednictvím fiktivního jména. Pro posouzení věci byl podstatný následek objednání přepravy, její provedení a plnění povinností řidiče a dopravce. Doprava byla poskytnuta prostřednictvím dopravce – žalobce, což vyplynulo z faktury. O průběhu byl sepsán exekutorský zápis a byla pořízena fotodokumentace. Podle žalovaného nelze z § 77 exekučního řádu dovodit, že by soudní exekutor nemohl sepsat exekutorský zápis o skutečnosti, které se sám účastnil.
14. Žalovaný setrval na svém přesvědčení o tom, že exekutorský zápis je veřejnou listinou a jeho použití neobchází institut svědecké výpovědi. Současně podnět k zahájení řízení může podat kdokoli, proto i na exekutorský zápis bylo pohlíženo jako na podnět ve smyslu správního řádu.
15. V exekutorském zápisu byla uvedena státní poznávací značka vozidla, která byla dále doložena fotodokumentací. Žalovaný poté ověřil, že vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby v Rejstříku podnikatelů v silniční dopravě. Dokazování spáchání přestupku podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silničním provozu je specifické, neboť není potřebné dokazovat skutečnosti, které mohly nastat v průběhu přepravy, ale postačí právě zjištění, že vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby. Prostřednictvím předloženého exekutorského zápisu bylo prokázáno, že se přeprava uskutečnila, a další dokazování měl žalovaný za nadbytečné.
16. Zjištění identity řidiče nebylo s ohledem na povahu spáchaného přestupku bezpodmínečně nutné a jeho absence neměla na správní řízení vliv, neboť pachatelem byl dopravce, nikoli řidič.
17. K námitce druhého žalobního bodu žalovaný uvedl, že v případě, kdy je pachatelem fyzická osoba, je nezbytné přihlídnout k jejím osobním a majetkovým poměrům. U podnikající fyzické osoby je běžně posuzován pouze korektiv likvidační pokuty vycházející z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Podle znění přestupkového zákona jsou osobní a majetkové poměry posuzovány pouze u přestupků, které spáchá nepodnikající fyzická osoba.
18. K prokázání majetkových poměrů je nezbytná součinnost účastníka řízení. Žalobce byl vyzván k doložení osobních a majetkových poměrů dne 7. 1. 2018, přičemž na tuto výzvu nijak nereagoval. Z veřejně dostupných rejstříků bylo zjištěno, že žalobce měl aktivní živnostenské oprávnění pro podnikání v taxislužbě a v dalších oborech a současně nebyl veden jako dlužník v insolvenčním rejstříku. Dále bylo zjištěno, že žalobce neměl nikdy evidované vozidlo jako vozidlo taxislužby v Rejstříku podnikatelů v silniční dopravě. Z těchto informací správní orgány dovodily, že žalobce může mít příjmy i z jiných činností a nemá nestandardní nutné výdaje vyjma běžných, které by musel platit. Majetková situace proto nebyla shledána jako výrazně nepříznivá. Žalovaný přitom vycházel z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

podle kterého má účastník správního řízení projevit zájem na tom, aby pro něj nebyla pokuta likvidační, tím, že poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech, které věrohodně doloží. Protože žalobce své poměry nedoložil, měl žalovaný za to, že se jeho poměry výrazně neodlišují od poměrů ostatních dopravců podnikajících v Praze.

19. Žalovaný pokutu snížil v důsledku snížení horní hranice výše pokuty, což řádně odůvodnil v napadeném rozhodnutí.
20. Pokud se jednalo o možnost rozložení pokuty do splátek, pak žalovaný uvedl, že o této možnosti žalobce poučil. Ze znění poučení nevyplývá, že by žalovaný shledal výši pokuty nepřiměřenou a že by její jednorázová úhrada mohla být likvidační. Tento způsob poučení byl aprobován i rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2020, č. j. 6 A 112/2019-36.
21. Žalovaný ve svém postupu neshledal rozpor s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť ten se týká práva na projednání záležitostí spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě. Podle § 71 správního řádu je správní orgán povinen rozhodnout bez zbytečného odkladu, nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, v případě potřeby dalšího dokazování ve lhůtě do 60 dnů. Tyto lhůty jsou pořádkové a jejich překročení nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, což také uvedl Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 2. 2016, č. j. 9 Af 58/2012-34.
22. Žalobcem odkazovaná judikatura týkající se zohlednění doby trvání řízení při výměře trestu není přiléhavá, neboť se týká oblasti trestního práva. Správní orgány jsou vázány pouze promlčecí dobou, přičemž v nynějším případě k promlčení nedošlo. Žalovaný neshledal dobu trvání správního řízení nepřiměřenou, takže ji nemusel promítnout do ukládaného trestu. Touto problematikou se zabýval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2021, č. j. 1 As 374/2020.

IV. Replika žalobce

23. Žalobce opakovaně rozporoval skutečnost, že exekutorský zápis byl pořízen exekutorskou kandidátkou, neboť je v rozporu s obchodními podmínkami aplikace Uber užívat smyšleného jména. Pokud by exekutorská kandidátka vystupovala pod smyšleným jménem, nepředstavuje takový postup zákonný a řádný postup při osvědčení skutkového děje podle § 77 exekučního řádu. Městský soud v Praze se v rozsudcích ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 121/2017-39, a ze dne 24. 7. 2020, č. j. 5 A 84/2017-62, zabýval odlišnou skutkovou situací, neboť v těchto případech byl soudní exekutor pasivním pozorovatelem, nikoli objednatelům přepravy.
24. Žalobce zopakoval, že v nynějším případě nebyl exekutorský zápis veřejnou listinou. Zásahy soudního exekutora do osvědčovaného děje jsou nepřipustné. Žalobce uvedl, že obdobné platí v případě notářského zápisu podle zákona č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti. Sepsání exekutorského zápisu je projevem vrchnostenské činnosti a jako takové podléhá zásadě enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí. Exekutorský zápis byl vydán v rozporu se zákonem, a proto nemohl být veřejnou listinou.
25. Žalobce po celou dobu správního řízení rozporoval, že by předmětnou přepravu poskytl. Řidič, který ji měl poskytnout, nebyl dosud identifikován a vyslechnut. Podle žalobce tak není vůbec zřejmé, kdo přepravu poskytoval a kdo ji využil, když měla být přepravována fiktivní osoba, neboť žalobce takové poskytnutí přepravy již od počátku vylučoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Žalobce trval na tom, že nebyly provedeny žádné zákonné důkazy, které by tvrzené skutečnosti doložily.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
27. Soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť napadené rozhodnutí trpělo vadami podle § 76 s. ř. s., pro které jej soud zrušil bez jednání.
28. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 77 exekučního řádu exekutor na žádost sepíše exekutorský zápis o osvědčení skutkového děje nebo stavu věci, například splnění dluhu, stavu nemovitých věcí, bytů a nebytových prostor, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem a jestliže se skutkový děj udál v přítomnosti exekutora nebo jestliže se exekutor přesvědčil o stavu věci.
 - Podle § 79 odst. 2 exekučního řádu je exekutorský zápis veřejnou listinou.
 - Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.
 - Podle § 53 odst. 3 správního řádu listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.
29. Soud shledal žalobu důvodnou.
30. Předně soud odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2022, č. j. 18 A 35/2021-57, ve kterém byla řešena obdobná situace jako v nynějším případě, a soud z něj níže vychází.
31. Otázkou přípustnosti exekutorského zápisu jako důkazu v přestupkovém řízení na úseku provozování taxislužby se zdejší soud již v minulosti zabýval a opakovaně dospěl k závěru, že je přípustný, přičemž soud odmítl tvrzení, že by exekutorským zápisem mělo dojít k zásahu do soukromí. Na rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 A 121/2017-39, a ze dne 24. 7. 2020, č. j. 5 A 84/2017-62, odkazoval i žalovaný. Jejich možnou aplikaci na nynější situaci žalobce sice rozporoval, ale činil tak s ohledem na jiné skutkové okolnosti případu, které se však netýkaly vyřešení otázky samotné přípustnosti exekutorského zápisu jakožto důkazu v přestupkovém řízení. Hlavním rozdílem totiž byla skutečnost, že v případě těchto dvou rozsudků byl exekutor/exekutorský kandidát pouhým pasivním pozorovatelem osvědčovaného děje, kdežto v nynějším případě byl skutkový děj (provedení přepravy) přímo exekutorskou kandidátkou vyvolán, a to pod smyšlenou identitou. Tyto rozdíly však neopodstatňují odchýlení se od názoru, že exekutorský zápis je obecně jako důkaz v přestupkovém řízení přípustný jako důkaz listinou podle § 51 a § 53 správního řádu. Městský soud v Praze v rozsudcích ze dne 16. 12.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

2021, č. j. 10 A 141/2020-53, ze dne 11. 11. 2021, č. j. 11 A 63/2021-41, a ze dne 17. 5. 2022, č. j. 11 A 80/2021-48, dospěl k závěru, že exekutorský zápis je možné použít i v případě, že soudní exekutor byl tím, kdo přepravu objednal a sám se nechal přepravit. K tomu však zdejší soud v rozsudku ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 A 90/2021-66, podotkl, že pokud byl soudní exekutor natolik aktivní při vytváření osvědčované skutečnosti, že si vytvořil i skrytou identitu, nelze takové jednání označit za nestranné a z tohoto důvodu nemůže rozhodnutí v přestupkovém řízení stát výlučně na exekutorském zápisu.

32. Podmínka § 77 exekučního řádu, která stanoví, že se exekutorským zápisem osvědčují skutečnosti, jestliže jimi mohou být prokázány nároky v řízení před soudem nebo jiným státním orgánem, byla v nynějším případě naplněna, neboť objednatelem exekutorského zápisu bylo Sdružení pražských provozovatelů TAXIslužby z.s., u kterého je důvodné předpokládat, že má zájem na prokázání případného nelegálního provozování taxislužby a může z něho případně uplatňovat některé nároky před soudem nebo správním orgánem.
33. K možnosti využití exekutorského zápisu coby důkazního prostředku v přestupkovém řízení se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2022, č. j. 1 As 350/2021-33, ve kterém zejména zdůraznil povinnost správního orgánu dodržovat zásadu materiální pravdy a odpovědnosti správního orgánu za zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností v přestupkovém řízení. Podle Nejvyššího správního soudu exekutorský zápis použitý jako podnět k zahájení přestupkového řízení nemůže být využit jako jediný důkaz za situace, kdy je nadto navržen výslech řidiče, kterým má být prokázáno, že exekutorským zápisem osvědčované skutečnosti vůbec nenastaly.
34. Pro nynější případ je podstatné, že žalobce ve správním řízení navrhoval provést výslech řidiče, který měl přepravu vykonat. Prvostupňový správní orgán přitom nevynaložil jakoukoli snahu identifikovat řidiče, který měl přepravu poskytnout, ale pouze tento návrh odmítl s tím, že je nadbytečný, neboť není známa identita řidiče a podle § 20 odst. 6 přestupkového zákona není odpovědnost právnické osoby za přestupek podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dodal, že žalobce nijak nezpochybnil objektivitu exekutorského zápisu. Žalobce však ve svém vyjádření ze dne 9. 1. 2018 výslovně uvedl, že nemá povědomí o tom, že by byla jakákoli přeprava exekutorské kandidátky poskytnuta a za tímto účelem navrhl výslech řidiče. Tímto výslechem mělo být prokázáno, že k dané přepravě vůbec nedošlo, z hlediska právní úpravy žalobce navrhoval důkaz opakem proti exekutorskému zápisu ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu.
35. V nyní projednávaném případě došlo k vyvolání exekutorským zápisem osvědčovaných skutečností na základě aktivního jednání exekutorské kandidátky, a to zastřené pod smyšlenou identitou. Zdejší soud v rozsudku ze dne 7. 6. 2022, č. j. 18 A 35/2021-57, dovodil, že za těchto okolností nelze považovat exekutorský zápis za exekutorský zápis podle § 77 exekučního řádu, neboť pro jeho zhotovení nebyly naplněny zákonné předpoklady. Z tohoto důvodu exekutorský zápis, který byl důkazem v nynějším přestupkovém řízení, nebyl nadán důkazní silou veřejné listiny podle § 79 exekučního řádu. Pokud k tomu žalobce navíc navrhoval důkaz opaku výslechem řidiče, který měl přepravu provést, s tím, že si žalobce provedení přepravy nebyl vědom, porušily správní orgány svou povinnost podle § 3 správního řádu, když nezjišťovaly stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

36. Podle výše uvedené judikatury nelze vydat rozhodnutí o vině a trestu v přestupkovém řízení výlučně na základě exekutorského zápisu, který byl zhotoven soudním exekutorem (kandidátem) aktivně se účastnícím osvědčovaných skutečností do té míry, že tyto skutečnosti vlastním jednáním vyvolal pod smyšlenou identitou, neboť takové jednání vyvolává pochybnosti o nestrannosti soudního exekutora (kandidáta) a takový exekutorský zápis nelze považovat za exekutorský zápis ve smyslu § 77 exekučního řádu a tudíž se nejedná o veřejnou listinu ve smyslu § 53 odst. 3 správního řádu. Správní orgány tak pochybily, pokud svá rozhodnutí založily výlučně na tomto jediném důkazu, ačkoli žalobce se proti obsahu exekutorského zápisu aktivně bránil a navrhoval provedení důkazů pro podporu svých tvrzení.
37. Závěrem soud dodává, že s ohledem na důvody zrušení napadeného rozhodnutí by byl věcný přezkum námitek směřujících proti výši trestu předčasný. Shodně jako rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2022, č. j. 18 A 35/2021-57, soud pro úplnost odkazuje na rozsudky zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu, které se těmito námitkami zabývaly a reagovaly na uplatněné argumenty žalobce (rozsudky zdejšího soudu ze dne 16. 12. 2021, č. j. 10 A 141/2020-53, ze dne 8. 3. 2022, č. j. 11 A 90/2021-66, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 1 As 286/2020-38, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28).

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Soud shledal žalobu důvodnou, neboť žalovaný jednak nedostatečně zjišťoval skutkový stav, jednak přisuzoval povahu veřejné listiny listině označené jako exekutorský zápis č. 091 EZ 07/17, která však veřejnou listinou není, čímž došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je zatíženo vadami podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a proto jej soud zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
39. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci ve stanovené lhůtě náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady související s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3 100 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky]. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními náhradami hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů za repliku, neboť k ní nebyl soudem vyzván a replika neobsahovala nové podstatné skutečnosti, nýbrž pouze opakovala argumentaci uvedenou v žalobě. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku ve výši 11 228 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Ing. Jana Boučka.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 15. listopadu 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: